

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Hlas

صوت الاتحاد الإسلامي

ÚSTŘEDÍ MUSLIMSKÝCH
NÁBOŽENSKÝCH OBCÍ A ORGANIZACÍ
V ČESKÉ REPUBLICE

● ROČNÍK 21

● ČÍSLO 1 - 6

ČERVEN 2003 ● RABI^c-L-ÁCHIRA 1424

لجاعة الدينية الاسلامية في الجمهورية التشيكية

Organe de la Communauté religieuse musulmane de la
République Tchèque
Ofizielle Zeitung der moslemischen Religionsorganisationen
in der Tschechischen Republik

LIDSKÁ PRÁVA V ISLÁMU

Protože Bůh je absolutní a jediný pán lidí a vesmíru, je svrchovaný Pán, Živitel a Nositel, Milosrdný, jehož milosrdenství zahrnuje všechny bytosti; a protože dal každému člověku lidskou důstojnost a čest a vdechl do něj svůj vlastní duch, je zřejmé, že bez ohledu na jejich lidské vlastnosti, jsou lidé v podstatě titíž a nelze mezi nimi dělat podstatné a opravdové rozdíly na základě takových rozdílů jako jsou národnost, barva nebo rasa. Každá lidská bytost je tak spřízněná se všemi ostatními a všichni se stávají jednou bratrskou obcí v jejich čestné a radostné službě nejmilostivějšímu Pánu vesmíru. V takové nebeské atmosféře zůstává islámské učení o jedinství Boha dominantní a ústřední a nezbytné s sebou nese i koncepci jedinství lidstva a bratrství lidstva.

Když mluvíme o lidských právech v Islámu, myslíme tím ve skutečnosti, že tato práva byla potvrzena Bohem; nebyla potvrzena nějakým králem nebo nějakým zákonodárným shromážděním. Práva potvrzená králem nebo nějakým zákonodárným shromážděním mohou být zrušena stejně jako byla vyhlášena. Totéž platí o právech přijímaných a vyhlášených diktátory. Mohou je přiznat, když se jim zlíbí, a zrušit, když se jim zachce; a mohou je otevřeně porušovat, když chtějí. Ale

protože lidská práva v Islámu byla potvrzena Bohem, žádné zákonodárné shromáždění nebo vláda na světě nemá právo nebo moc přidávat nějaké dodatky nebo pozměňovat práva potvrzená Bohem. Nikdo nemá právo je zrušit nebo pozastavit. Nejsou to ani základní lidská práva, která jsou potvrzena na papíře kvůli určité události a vychloubání a přitom jsou odpírána, jakmile událost skončila. Nejde ani o filozofické pojmy, za nimiž nic nestojí.

Charta a proklamace a rezoluce Spojených národů se nedají srovnávat s právy potvrzenými Bohem; protože to první nelze použít na každého jedince, zatímco to druhé lze použít na každého věřícího. Jsou nedílnou součástí islámské víry. Každý muslim nebo vládci, kteří se považují za muslimy, je budou muset přijmout, uznat a prosazovat. Jestliže je neprosadí a začnou odpírat práva určená Bohem nebo budou dělat dodatky a změny a tak jim dělat medvědí službu, pak je rozsudek pro takovou vládu podle svatého Koránu jasný a jednoznačný:

"...ti pak, kdož nesoudí podle toho, co Bůh seslal, jsou nevěřícími." (Korán: 5:44)

Přestože lze v jakékoliv části světa ustavit islámský stát, Islám se nesnaží omezit lidská práva nebo vymoženosti zeměpisnými hranicemi svého vlastního státu. Islám položil některá univerzální základní práva lidstva jako celku, která se mají sledovat a dodržovat za všech okolností, ať už ta která osoba pobývá na území islámského státu nebo mimo něj, ať je to ve stavu míru či války.

Lidská práva v islámském státu

1. PRÁVO NA ŽIVOT

Prvním a prvořadým základním právem je právo na život a na respekt k němu. Islám zaručuje právo na život všem, včetně nenarozených dětí. Chrání již zárodek v těle matky tím, že zakazuje potrat. Pouze u zárodku mladšího než 120 dní je potrat možný na doporučení lékaře, pokud by byl ohrožen život matky. Nenarozené dítě se totiž nesmí zabít jen proto, že jeho rodiče mají obavy, že ho neuživí, nebo že si ho jednoduše nepřejí. Alláh k tomu říká v Koránu:

"... nezabíjejte z nedostatku děti své, vždyť jsme ušetřili nezbytné pro vás i pro ně!" (6:151) a také:

"Nezabíjejte děti své z obavy před zchudnutím, vždyť My jim i vám obživu ušetříme. A jejich zabíjení je hříchem velkým." (17:31)

Lidská krev je vždy posvátná a nelze ji prolít bez ospravedlnění. A jestliže někdo poruší svatost lidské krve zabitím bez ospravedlnění, přirovnává Korán tento čin k zabití celého lidstva:

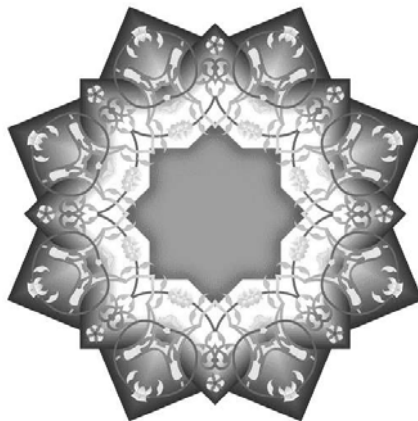
"Kdokoliv zabije bližního, aniž tento byl vražedníkem nebo šířitelem nepravostí v zemi, jako by byl zabil celé lidstvo. Ten pak, kdo zachrání život, jako by byl zachránil lidstvo veškeré." (5:32)

V proslovu, který Posel Boží (necht mu Alláh žehná a dá mír) učinil při příležitosti své pouti na rozloučenou, řekl: "...*Vaše životy a majetek jsou zakázány mezi vámi až do dne zmrtvýchvstání...*" (al-Bucháří č. 1625) Prorok také řekl o dhimmech (nemuslimských občanech státu): "*Kdo zabije člověka pod úmluvou (dhimmi), neucítí ani vůni ráje, kterou lze ucítit na vzdálenost čtyřiceti let chůze.*" (al-Bucháří č. 2930)

Prorok (Alláh mu požehnej) prohlásil vraždu člověka za největší hřích spolu s polyteismem. Mezi jeho výroky se nachází tato věta: "*Mezi největší hříchy patří přidružování někoho k Alláhovi a zabití lidské duše.*" Ve všech zmíněných verších Koránu i v Prorokově tradici se slovo "duše" (nafs) používá v obecném významu

bez jakéhokoli rozlišení či specifikace, jež by mohla vést k interpretaci, že zabíjení nemají být pouze lidé patřící k jistému národu, občané určité země či lidé patřící k určité rase či náboženství. Tento příkaz se vztahuje ke všem lidským bytostem a zničení lidského života samo o sobě je zakázáno.

Právo na život bylo dáno člověku pouze v Islámu. Možná jste si všimli, že když lidé hovoří o lidských právech - jsou-li vůbec zmíněna v jejich ústavě či jiném prohlášení - tak se v nich jasně naznačuje, že tato práva platí pouze pro občany jejich země nebo že jsou určena pouze pro bílou rasu. Velice ilustrativním příkladem je masové vybití lidí v Austrálii, kde bílý muž doslova vyčistil zemi od domorodců. Podobně byla systematicky likvidována domorodá populace v Americe. Indiáni, kteří nějak přežili tuto genocidu, byli odsunuti do vymezených oblastí zvaných rezervace. Evropané vnikli i do Afriky, kde opět vyhlazovali lidské bytosti jako zvířata. Všechny tyto příklady vedou k závěru, že nemají úctu k lidskému životu jako takovému, a pokud nějakou úctu mají, tak pouze ke své národnosti, barvě pleti či rase. Islám naopak považuje člověka za lidskou bytost, i když patří k primitivnímu či divošskému kmene.

2. ROVNOST LIDSKÝCH BYTOSTÍ

Islám nejenže uznává absolutní rovnost mezi lidmi bez ohledu na jakékoli rozdíly v barvě, rase či národnosti, ale činí z této rovnosti důležitou a smysluplnou zásadu a uvádí ji do skutečnosti. Všemohoucí Alláh v Koránu prohlašuje, že stvořil lidstvo z mužů a žen. To znamená, že všechny lidské bytosti jsou si navzájem bratry a

sestrami. Všichni jsou potomky jednoho otce a jedné matky.

"Lidé, stvořili jsme vás z mužů a žen a učinili z vás národy a kmeny, abyste se vzájemně poznali..." (49:13).

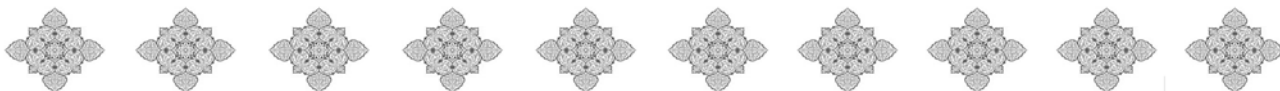
To znamená, že rozdělení lidských bytostí na národy, rasy, skupiny a kmeny existuje kvůli tomu, abychom se odlišovali, aby se lidé z jedné rasy či kmene mohli setkat a seznámit s lidmi z druhé rasy či kmene a mohli s nimi spolupracovat. Toto rozdělení nemá za cíl upřednostnit jeden národ nad druhým, aby se pak mohl pyšnit svojí nadřazeností nad ostatními, a stejně tak to neznamená, že jeden národ může na druhý shlížet s opovržením či neúctou nebo jej považovat za zkaženou a degradovanou rasu a pak jej připravit o jeho práva.

"Nejvznešenější před zraky Alláha je ten, kdo je z vás nejctnostnější..." (49:13)

Nadřazenost jednoho člověka nad druhým se zakládá pouze na uvědomování si Boha a na ryzosti charakteru a mravnosti, nikoli na barvě, rase, jazyku či národnosti, a ani tato nadřazenost vycházející ze zbožnosti a dobřého chování neospravedlňuje lidi, kteří se jí vyznačují, k nějakému hraní si na pány nebo dojmu, že jsou snad něco více než ostatní lidé. Taková afektovaná nadřazenost je sama o sobě tak trestuhodnou nectností, že žádný bohabojný a zbožný člověk si nedovolí pomyslet na to, že by se jí dopustil. Zbožní lidé dokonce ani nemají více privilegií a práv než ostatní, protože to by bylo opakem lidské přirozenosti, jež byla na počátku tohoto verše uvedena jako všeobecná zásada. Z morálního hlediska je laskavost a ctnost za všech okolností lepší než nectnost a špatnost.

Rovnost lidí je potvrzena v Koránu i tím, že nikdo nemůže být synem Boha (Alláha), ani žádná skupina lidí se nemůže povyšovat nad ostatní tím, že je vyvolená nebo že jsou dítky Boha. Alláh říká v Koránu:

Říkají: "Bůh si vzal děti." Sláva Mu, jenž soběstačný je a Jemuž náleží vše, co na nebesích a na zemi je. Máte snad oprávnění k tomuto tvrzení, či

chcete říkat o Bohu něco, o čem nemáte ponětí? Rci: "Ti, kdož si o Bohu lži vymýšlejí, nebudou mezi blaženými..." (10:68-69)

"Což není to jen výmysl jejich, když hovoří: 'Bůh zplodil' - a věru jsou to lháři!" (37:151-152)

Příklad nám dává Prorok (mír s ním) v jednom ze svých výroků: *"Žádný Arab není nadřazen nad nearabem, a žádný nearab není nadřazen nad Arabem. Stejně tak není běloch nadřazen nad černochem, ani černochoch nad bělochem. Všichni jste Adamovy děti a Adam byl stvořen z hlíny"* (al-Bajhaki a al-Bazzáz). Tímto způsobem Islám zavedl rovnost pro celou lidskou rasu a podkopal samotný základ veškerého rozlišování podle barvy, rasy, jazyka či národnosti. Podle Islámu Bůh daroval člověku právo na rovnost už při narození. Proto by nikdo neměl být diskriminován kvůli barvě pleti, místu narození nebo rase a národu, do jakého se narodil. Malcolm X, známý afroamerický vůdce ze Spojených států, jenž zahájil rozhořčený boj proti bílým Američanům, aby vybojoval občanská práva pro své černé krajany, konal jednou pouť do Mekky. Když uviděl, jak muslimové z Asie, Afriky, Evropy a Ameriky, muslimové různých barev pleti jsou oblečeni do stejného roucha a pospíchají k Alláhovu Domu (Ka'bě) a všichni se modlí v jedné řadě, aniž by mezi nimi panoval jakýkoli rozdíl, tak si uvědomil, že toto je řešení na všechny problémy barvy a rasy, a ne to, co se až doposud snažil dosáhnout v Americe. Dnes mnoho nemuslimských myslitelů, kteří nejsou zaslepeni předsudky, otevřeně přiznává, že žádné jiné náboženství či způsob života nevyřešil tento problém s takovým úspěchem, jak se to podařilo Islámu.

3. PRÁVO NA SPRÁVEDLNOST

Toto je velice důležité a cenné právo, jež Islám dal člověku jakožto lidské bytosti. V Koránu se prohlašuje:

"Nechť vás nenávidí k lidu, jenž vás vypudil z mešity v Mekce, nepřivede k hříchu (a nepřátelství)." (5:2). "Vy, kteří věříte! Buďte přímí před Bohem a buďte svědky spravedlivými. Nechť nenávidí k lidu nevěřících vás nevede do hříchu tím, že budete nespraved-

liví. Buďte spravedliví - a to je blíže k bohabojnosti - a bojte se Boha, neboť Bůh je dobře zpraven o všem, co děláte." (5: 8)

Korán to opětovně zdůrazňuje ve verši:

"Ó vy, kdo věříte! Usilujte vždy o spravedlnost, svědčíte-li před Alláhem, i kdyby to bylo proti vám samým, vašim rodičům či příbuzným a ať jedná se o bohaté či chudé, vždyť Alláh je ochráncem obojích! Nenásledujte tedy vášně své před spravedlností! A jestliže ji zkrvíte nebo od ní uhnete, tedy Alláh je dobře zpraven o všem, co děláte." (4:135).

Z tohoto verše je jasné, že muslimové musejí být spravedliví ke všem lidským bytostem, i ke svým nepřátelům. Jinými slovy se zde říká, že tato spravedlnost, k níž Islám vyzývá své stoupence, se neomezuje na občany jejich vlastní země, nebo na lidi jejich vlastního kmene, národa či rasy, nebo na muslimskou komunitu jako celek, ale vztahuje se ke všem lidským bytostem celého světa. Muslimové tedy nesmí být nespravedliví k nikomu na světě. Jejich obyčej a povaha by měla být taková, aby se nikdo neobával nespravedlnosti z jejich rukou - muslimové by se měli chovat spravedlivě a férově k naprosto každé lidské bytosti. (*O spravedlnosti bylo podrobněji psáno v dubnovém čísle Hlasu z loňského roku*).

4. OCHRANA CTI

V kapitole 49, verších 11-12 v Koránu se říká:

"Vy, kteří věříte! Nechť neposmívají se jedni druhým, možná že tito jsou lepší než oni! A nechť jedny ženy se neposmívají druhým, možná že tyto jsou lepší než ony! Neurázejte se vzájemně a nenazývejte se přezdívkami! Jak hnusný je název "hanebník" poté, co byla přijata víra! A ti, kdož se nebudou kát, jsou věru nespravedliví! Vy, kteří věříte! Střežte se přílišného podezřívání druhých, vždyť některá podezření jsou hříchem! Nevyzvídejte a nepomlouvajte se vzájemně! ..." (49:11-12)

Muslimové mají zakázáno posmívat se druhým, pomlouvat, vzájemně se urážet, vyzvídat i špatně mluvit o druhých.

5. POSVÁTNOST A BEZPEČÍ SOUKROMÉHO ŽIVOTA

Korán ukládá následující příkazy: " ...Nevyzvídejte a nepomlouvajte se vzájemně!..." (49:12)

"Vy, kteří věříte! Nevstupujte do jiných domů kromě vlastních, pokud se nezeptáte, zda jste vítáni, a pokud nepozdravíte jejich obyvatele! A toto je pro vás vhodnější - snad si to připomenete. A nenaleznete-li v nich nikoho, pak tam nevstupujte, pokud vám to nebylo dovoleno. A bude-li vám řečeno 'Vraťte se!', pak se vraťte. A to bude pro vás čistší. A Bůh dobře ví o všem, co děláte." (24:27-28)

6. BEZPEČÍ OSOBNÍ SVOBODY

Islám položil princip, že žádný občan nesmí být uvězněn, ledaže jeho vina byla dokázána u veřejného soudu. Zatkout člověka jen na základě podezření a uvrhnout ho do žaláře bez náležitého soudního řízení a bez možnosti, aby se mohl připravit ke své obhajobě, není v Islámu dovoleno.

7. PRÁVO PROTESTOVAT PROTI TYRANII

Mezi právy, která Islám přiznává lidským bytostem, je právo protestovat proti vládní tyranii. Když o ní Korán mluví, říká: **"Bůh nemiluje rozšiřování zlých řečí, leda u toho, jemuž bylo ukřivděno..."** (4:148) V Islámu, jak bylo řečeno už dříve, náleží veškerá moc a vláda Bohu, člověku byla moc pouze svěřena; každý, komu se dostane takové moci, musí stát před svým lidem ve velké bázni, protože bude vyzván, aby ve jménu svého lidu a jemu ku prospěchu tuto moc využil. Potvrdil to první chalífa Abú Bakr, který ve svém prvním projevu řekl: "Spolupracujte se mnou, když mám pravdu, ale opravte mne, když se dopustím chyby; poslouchejte mne, pokud jedním v souladu s příkázáními Boha a Jeho proroka; ale odvráťte se ode mne, když zbloudím."

8. SVOBODA VYJADŘOVÁNÍ

Islám poskytuje právo na svobodu myšlení a projevu všem občanům islámského státu za podmínky, že budou použity pro propagaci cti a pravdy, a ne pro šíření zla a zkaženosti. Islámský pojem svobody vyjadřování je

mnohem vyšší než pojem převažující na Západě. Islám za žádných okolností nedovoluje šíření zla a zkaženosti:

Těm, kdož si přejí, aby se rozšířila nestoudnost mezi věřícími, těm dostane se trestu bolestného na tomto i na onom světě; a Bůh dobře zná, zatímco vy neznáte. (24:19)

Nedává rovněž nikomu právo používat urážlivý nebo nepřístojný jazyk v zájmu kritiky. Muslimové se ptali Proroka, zda mu byl sdělen boží pokyn v určité záležitosti. Jestliže řekl, že na danou záležitost nedostal žádný božský pokyn, pak muslimové volně vyjadřovali svoje názory na tuto záležitost.

Svoboda projevu tedy má své hranice. Na druhé straně jsou případy, kdy právo vyslovit názor se stává povinností a za dodržování této povinnosti je odměna:

Nechť stane se z vás obec, jež bude vyzývat k dobrému, přikazovat vhodné a zakazovat zavržením hodné. A takoví budou blaženi. (3:104)

A je také výrok Proroka (nechť mu

Alláh žehná a dá mír): "*Náboženství je dobrá rada...*" Islám tedy nejen zaručuje svobodu vyjadřování, ale v jistých případech i vyčítá člověku to, že nevypravil dobré slovo, které má napravit nějakou situaci nebo chování a pomáhat tak sobě i ostatním.

9. SVOBODA SDRUŽOVÁNÍ

Islám dal rovněž lidem právo svobody sdružování a vytváření stran nebo organizací. Toto právo rovněž podléhá určitým obecným pravidlům.

10. SVOBODA SVĚDOMÍ A PŘESVĚDČENÍ

Islám uložil tento pokyn: Ve věci víry nesmí existovat žádný nátlak.

"Nebudiž žádného donucování v náboženství!" - (Korán 2: 256)

Naopak totalitární společnosti naprosto upírají jedincům svobodu. Ve skutečnosti nepatřičný tlak státní moci poněkud zvláště vytváří určitý druh služebnosti, otroctví na straně občana. Kdysi se otroctvím myslela

totalní nadvláda jednoho člověka nad druhým. Tento typ otroctví byl právně zrušen, ale na jeho místo postavily totalitární společnosti druh podobné kontroly nad jedinci.

11. OCHRANA NÁBOŽENSKÉHO CÍTĚNÍ

Společně se svobodou přesvědčení a svobodou svědomí dal Islám jedinci právo na to, aby jeho náboženským citům se vzdávala patřičná úcta a že nic nebude řečeno nebo uděláno, co by toto právo zasahovalo. V Koránu je zákaz zesměšňovat nebo znevažovat to, co uctívají jiná náboženství:

"Neurážejte ty, které oni vedle Alláha vzývají, aby v nenávisti své neuráželi Alláha z neznalosti!" (6:108)

12. OCHRANA PŘED SVĚVOLNÝM UVĚZNĚNÍM

Islám také přiznává právo jedince, aby nebyl uvězněn nebo zatčen za přestupky jiných. Korán položil tento princip jasně: "**Žádná duše hříchy obtížená neponese břemeno duše jiné;...**" (35:18)

13. PRÁVO NA ZÁKLADNÍ ŽIVOTNÍ POTŘEBY

Islám uznal právo potřebných lidí na pomoc a příspěví. Korán popisuje vlastnost bohabojných takto: "**A v jejich majetku je náležitý podíl pro žebráka i pro nuzného.**" (51:19) V tomto verši jsou zmíněni ti potřební, kteří o pomoc žádají, i ti, jimž v žádosti o pomoc brání nějaký důvod. Náboženská daň (zakat), určená sociálně slabým členům společnosti, patří mezi základní povinnosti muslimů. Dobrovolná pomoc (sadaqa) je pak velmi chválným a bohubylým činem. Slova ve verši (51:19) ukazují, že jde o kategorický a bezvýhradný příkaz. Toto nařízení bylo zjeveno v Mekce, kde neexistovala muslimská společnost a kde muslimové často přicházeli do styku s nemuslimskou populací. Z toho plyne, že tento verš nás jasně nabádá, že ten, kdo nás požádá o pomoc a kdo trpí nouzí, má právo na díl z majetku a bohatství muslimů, a opět není vůbec důležité, ke kterému národu či zemi či rase patří. Jestliže jste v postavení, kdy můžete pomoci, a někdo v nouzi vás poprosí o pomoc, anebo vy sami

zjistíte, že je někdo v nouzi, vaší povinností je této osobě pomoci. Bůh jí na to dal právo, a vy jako muslimové musíte toto právo ctít.

14. ROVNOST PŘED PRÁVEM

Islám dává svým občanům právo na absolutní a úplnou rovnost před zraky zákona.

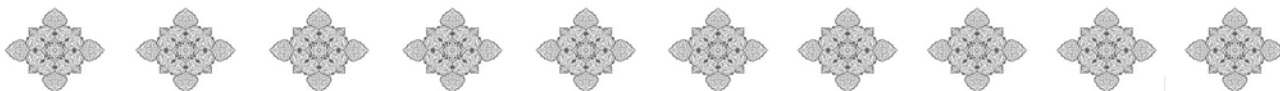
Jedna žena patřící do vysoce postavené a vznešené rodiny byla zatčena v souvislosti s krádeží. Její rod se radil, kdo se přimluví u Proroka, aby nebyla potrestaná. Pak si řekli, že kdo jiný, než Usáma ibn Zeid, kterého má Prorok velmi rád. Když Usáma promluvil s Prorokem, dostalo se mu odpovědi: "Usámo, ty se přimlouváš za porušení zákonů daných Bohem?" Pak Prorok vstal a řekl k lidem: "Národy, které žily před vámi, Bůh zničil, protože nechaly své vznešené hodnostáře bez trestu za jejich zločiny a trestaly obyčejné lidi za jejich přestupky. Přisahám Bohu, že i kdyby Fátima, dcera Prorokova, kradla, nechal bych jí amputovat ruku." (al-Bucháří č. 3216)

15. PRÁVO ZÚČASTNIT SE NA STÁTNÍCH ZÁLEŽITOSTECH

"... a záležitosti své na základě porady mezi sebou vyřizují ..." (42:38). Šúrá (= konzultace, porada) nebo zákonodárné shromáždění nemá jiný význam než tento: Výkonná hlava vlády a členové tohoto shromáždění by měli být voleni svobodnou a nezávislou volbou jejich lidu. V islámských společnostech byla uplatňována například v období vlády prvních čtyř chalífů.

Nakonec je třeba objasnit, že Islám se snaží dosáhnout zmíněných lidských práv nejen vytvořením určitých právních záruk, ale především výzvou k lidem žít svobodný, důstojný a zodpovědný život v bratrství s ostatními lidmi tak, aby co nejlépe naplnili účel a smysl toho, k čemu byli stvořeni, totiž žít podle uceleného systému nařízení a zásad, seslaného Bohem v Koránu a předvedeného životem posledního z proroků - Muhammedem (nechť mu Bůh žehná).

Upraveno a doplněno podle práce A. A. Mawdúdího "Lidská práva v Islámu" (časopis Al-Tauhíd, vol. IV, č. 3, ražab-ramadán 1407)

Bratři a sestry v Islámu, když přemýšlíme o situaci muslimů v dnešní době, zjistíme, že je složitá a bolestivá. Nemyslím si, že Alláh je s touto situací spokojen. Položme si otázku, co kdyby teď přišel Soudný den, jak budeme vypadat před Alláhem? Jak se budeme obhajovat, pokud nedodržíme, co jsme měli, pokud nechráníme práva ostatních lidí?

Jaké jsou příčiny těžkostí muslimů?

- 1) Jsou to jejich hříchy. Potíže k nám přicházejí kvůli našim špatným skutkům. Čím větší budou naše hříchy, tím větší těžkosti nás potkají. Kvůli hříchu byl Adam vyhnán z Ráje. Za života proroka Muhammada (necht' mu Alláh žehná a dá mu mír) bylo mnoho muslimů usmrceno také kvůli tomu, že neuposlechli Proroka, například v bitvě u Uhudu. A dnes jsou také kvůli hříchům muslimů zabíjeni mnozí například v Iráku a v Palestině. Vždycky je hřích hlavní příčinou našich těžkostí. Alláh k tomu říká v Koránu: "Což jste neřekli, když postihlo vás neštěstí poté, co sami jste dosáhli úspěchu dvojnásobného: ‚Odkud to přišlo?‘ Rci: ‚Od vás samých to přišlo!‘ A Bůh nade všemi věcmi je mocný." (3:165) A v jiném verši říká: "A nepostihne vás neštěstí žádné, leda za to, co ruce vaše si vysloužily, ..." (42:30)
- 2) Druhou příčinou těžkostí je, že nedbáme Alláha a zapomínáme na Něj. To jest vzdálíme se od Jeho příkazů, nedodržujeme to, co máme a nekonáme ty dobré skutky, které od nás Alláh vyžaduje.
- 3) Třetí příčinou jsou spory mezi muslimy. Všichni muslimové na celém světě by měli být jednotní, bez ohledu na rasu, národnost nebo postavení. Hlavní, co nás spojuje, je vyznání víry.

Co proti tomu dělat, jak napravit dnešní situaci?

- 1) Okamžitý návrat k Alláhovi. Těžká situace muslimů nutí sama o sobě,

abychom se navrátili k Alláhovi a ke své víře. Abychom obnovili vztah mezi námi, služebníky a naším Stvořitelem. Alláh říká v Koránu: "Alláh nezmění to, co je v lidu nějakém, pokud se tento sám nezmění ..." (13:11)

- 2) Dále se musíme snažit o sjednocení muslimů a o spojení jejich srdcí. To pomáhá řešit mnoho těžkostí. A můžeme začít odtud, z naší společnosti a přidržovat se společně Alláhova vedení. Alláh říká: "Přidržujte se pevně provazu Božího všichni a nerozděslujte se! Pomněte dobrodiní Božího k vám, když byli jste nepřáteli a On opět sblížil srdce vaše a stali jste se - díky milosti Jeho - bratry; a byli jste již na okraji propasti ohnivé a On vás před ní spasil. A takto vám Bůh objasňuje Svá znamení - snad budete správně vedeni." (3:103)

vat až tehdy, co zvládneme předchozí tři. Můžeme si uvést tři příklady. Prvním je příběh proroka Jonáše, který prosil Alláha, aby jej zachránil z břicha velryby. Alláh říká: "A zmiň se o muži s rybou, když odešel rozzloben a domníval se, že proti němu nic nezmůžeme. A volal nás v temnotách říkáje: ‚Není božstva kromě Tebe, sláva budiž Tobě! Věřu jsem patřil k nespravedlivým!‘ I vyslyšeli jsme jej a zachránili jsme jej z útrap jeho. A takto My poskytujeme záchranu věřícím." (21:87-88) Druhým příběhem může být příběh proroka Abraháma (mír s ním), který se také obrátil k Bohu v těžké situaci, kdy ho jeho nepřátelé vhodili do ohně, ale on důvěřoval Bohu a byl si jistý, že mu Bůh pomůže. Spoléhal se na Boha a plameny ohně mu neublížily. Třetí příběh je ze života

Z pátečních kázání

Muslimové v krizových chvílích

Původ a řešení krize (Karam Badawy)

- 3) Za třetí bychom měli cítit odpovědnost a uvědomit si nebezpečí, která mohou plynout z krize, ve které se nacházíme. V našem chování by se mělo odrážet to, co se děje v okolním světě. Nesmíme se tvářit, jako by nás to nezajímalo a věnovat se dál svým zábavám. Připomeňme si Salahaddina, kterého se otázali, proč se nesměje, a on odpověděl, jak by se mohl smát, když jeho země je v rukou křížácků. I v jiných dobách bylo mnoho dobrých muslimů, kteří se cítili a chovali podobně, když byla prolévána krev jiných muslimů.
- 4) Měli bychom se vrátit k Alláhovi, odevzdat se Mu, spoléhat na Něho a dělat dobré skutky ještě více než jindy. Tento bod můžeme naplno-

posledního Proroka (necht' mu Alláh žehná a dá mu mír), když Qurajšovci chtěli dobýt Medínu. To byla velmi těžká situace, protože se všichni pod jejich vedením spojili proti muslimům. Muslimové se také obrátili k Alláhovi a prosili Jej, aby jim pomohl. Alláh to popsal v Koránu: "A když jim lidé řekli: ‚Lidé se proti vám shromáždili, bojte se jich!‘, tu zvětšila se ještě víra jejich a zvolali: ‚Nám postačí Bůh, a jak výtečný On je ochránce!‘ A tak se vrátili díky přízni a laskavosti Boží a nestalo se jim nic zlého." (3:173-174)

- 5) Jako poslední uvedeme prosbu k Alláhovi. Je to účinná zbraň v ruce muslimů, vždy byla a bude, zvláště v takovýchto situacích. Pros-

ba nesmí být jen formální, ale musí být upřímná, vyslovená s pokorou a odevzdaností Alláhu. Vykonávejme prosbu v nevhodnějších časech. Nebuďme lakomí ve svých prosbách a dělejme je nejen pro sebe, ale i pro ostatní - hlavně pro Palestince, kteří stále potřebují pomoc, a také pro obyvatele Iráku, kteří jsou obzvláště teď vystaveni útlaku, strádají a dějí se jim těžká příkoří. Muslimové ve světě s nimi cítí, cítí se být součástí jejich problému. S obavami sledují, co může následovat.

Na druhé straně, Boží služebníci, tato krize také vede k tomu, že někteří muslimové se probudili. Obracejí se k Alláhovi a prosí jej o pomoc. Pokorně jej žádají, někteří dělají pokání, vracejí se k plnění svých náboženských povinností, dávají almužnu, čtou Korán, některé ženy začaly nosit hidžáb. To vše jsou pozitivní jevy, které vyplývají z jednoty a sounáležitosti mezi muslimy. Prorok (necht' mu Alláh žehná a dá mu mír) nám říká, že muslimové jsou jako jedno tělo. Je však několik zásad, které muslimové mají při krizi dodržovat:

- 1) Je to pro nás výzva, abychom se drželi pohromadě, spojili se a zanechali rozporů, které nás rozdělují. Vítězství může přijít jen tehdy, když se spojíme a porážka přijde tehdy, když se rozdělíme. Alláh k tomu říká v Koránu: **"Poslouchejte Boha a Posla Jeho a nehádejte se, abyste neztratili odvahu a neodvrátil se od vás vítr příznivý! Buďte trpěliví, neboť Bůh stojí na straně trpělivých!"** (8:46)
- 2) Měli bychom se obrátit k našim učencům a sledovat jejich názory při takových událostech a řídit se jimi. Protože učenci jsou dědici proroků. Nejvíce ze všech se snaží ukazovat správnou cestu muslimskému národu. Byli vždy vzorem pro ostatní, i mezi sahába a následovníky sahába a lidé se k nim ob-

raceli. Alláh hovoří o učencích, když říká: **"... a zeptejte se lidí, jimž dostalo se připomenutí, nevíte-li!"** (Korán 16:43).

- 3) Za třetí buďme opatrní před chybými názory a informacemi. V současné době je mnoho zdrojů informací - tiskoviny, satelitní televize, internet a hodně z názorů, které se v nich objevují, nejsou správné. Nebezpečí spočívá v tom, že hlavně během krize se díky takovým zavádějícím informacím zvyšuje strach uvnitř lidí, vznikají neshody až nenávisť mezi muslimy a vedou k nesprávným rozhodnutím, hlavně mezi mladými lidmi, kteří se někdy rozhodují ukvapeně.

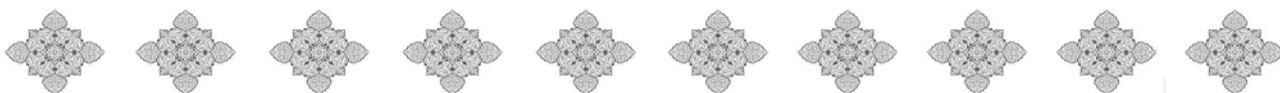
Lidé začínají pochybovat a přestávají si důvěřovat. Může to vést až ke zpretrhání vztahů mezi jednotlivci i národy. Alláh nám přikázal, abychom si zprávy, které dostáváme, ověřovali. Říká: **"Vy, kteří věříte! Přijde-li k vám nedůvěryhodný člověk s nějakou zvěstí, snažte se ji objasnit tak, abyste z nevědomosti své nepoškodili lidi a abyste nemuseli litovat toho, co jste učinili."** (Korán 49:6)

- Jak se má muslim zachovat, dostanou-li se k němu nepravdivé informace:
- a) Přemýšlejte o druhých v dobrém a nebuďte podezíraví k jiným muslimům. Alláh říká: **"Proč, když to věřící muži a věřící ženy uslyšeli, nemysleli o tom v duších svých příznivě a proč nezvolali: 'Toto je pomluva zjevná!'"** (Korán 24:12)
 - b) Měli bychom si ověřit tyto zprávy, jsou-li pravdivé, a najít k tomu důkazy. Alláh zase říká: **"Proč nepřivedli o tom čtyři svědky? A protože nepřivedli svědky, jsou před Bohem lháři."** (Korán 24:13)
 - c) Máme přestat mluvit o nepravdivých zprávách a rozšiřovat je. Tak se chovali i sahába (necht' je s nimi Alláh spokojen), když jeden z pokrytců Abdullah ibn Ubej chtěl pošpinit čest Aiši, když ji podezíral z nevěry. Sahába o tom dál nemluvili a Aišu nepodezírali. Alláh je za

to pochválil v Koránu, když řekl naopak těm, kteří pomluvu šířili: **"Pročpak jste, když jste to slyšeli, neřekli: 'Není pro nás vhodné, abychom o tom hovořili. Sláva Tobě, vždyť to pomluva je nesmírná?'"** (Korán 24:16)

- d) Máme být opatrní v reakcích na nepravdivé informace, bez analýzy a porady s ostatními a znalejšími. Reakce nemá být ukvapená. Ne každá nepravda také odpoveď potřebuje. Prorok (necht' mu Alláh žehná a dá mu mír) řekl: **"Kdo uvěří v Alláha a v Den soudu, ať řekne něco dobrého nebo ať raději mlčí."**
- 4) A čtvrtá důležitá věc, kterou muslimové musejí dodržet, je mít optimismus a důvěru v pomoc Alláha a ve vítězství muslimů. V historii muslimů bylo hodně problémů, pokušení a těžkostí, i horších než je tomu nyní. Ale vždy bylo nakonec vítězství na straně muslimů. Války, které svedl Salahaddin s křižáky, o tom svědčí. Takto vždy skončí ten, kdo chce zničit muslimy nebo jim ublížit. Alláh to slíbil, když řekl: **"A pomstili jsme se těm, kdož hřešili, a povinností Naší je, abychom pomohli věřícím."** (30:47) nebo v jiném verši říká: **"A Alláh vskutku pomůže těm, kdož pomáhají Jemu - a Alláh věru je silný, mocný."** (22:40) Muslim musí věřit v Alláhovo vítězství, důvěřovat Alláhu, nebuýt zoufalý a nevzdávat se. Negativně by nás ovlivnilo, kdybychom přestali pomáhat a dělat prosbu pro ostatní. Naopak musíme věřit ve vítězství a Alláh nám pomůže. Sám o tom v Koránu říká: **"Což není pomoc Boží blížká?"** (2:214)

Tento text je výtahem z pátečních kázání 28. 3. 2003 (25. muharram 1424) a 5. 4. 2003 (2. safar 1424) v Pražské mešitě

Náš vztah k islámské obci - ummě

(Muhammad Mousa aš-Šaríf)

Bratři a sestry v Islámu, stalo se, že nepřátelé islámské obce se sjednocují a neustále ji ohrožují a brojí proti ní. Obklíčili ummu vojensky, politicky, ale také ekonomicky, kulturně a v nemalé míře i mediálně. Je nám vyhrožováno u nás doma, v různých muslimských zemích. To vše jsme si přivodili sami, svými vlastníma rukama, protože Alláh neutlačuje své služebníky. Naopak jim odpouští mnohé, protože On je vznešený a mocný. Mnozí muslimové se ptají, co mají dělat, jak najít cestu ven?

Řeknu vám, že každý muslim musí něco vykonat osobně a něco dalšího zase udělá spolu s ostatními. Odpovědnost je také na vládě. Kdyby se vlády alespoň trochu sjednotily a vydaly se směrem k uplatňování islámského práva šaríja, byla by situace muslimů jiná.

Co se týče jednotlivců a jejich vztahu k ostatním muslimům, ten by měl být založen na vzájemném nabádání se k pravdě a spravedlnosti. Musí se zastavit zoufalství, aby se nedostalo k našim srdcím a nepohltilo je. A každý se musí snažit vést ostatní k příkazování dobrého a zakazování zavrženého, praktikovat Boží zákony a opravdově se snažit o výzvu ostatních k Bohu a ukazovat lidem správnou cestu.

Nejdůležitější otázka, kterou si kládeme, je úloha každého jednotlivce. Věci, které si nyní uvedeme, je schopen dělat každý muslim, a nebude mít omluvu u Boha, pokud se o to nebude snažit. Patří mezi ně především:

1. Vůle ke změně sebe sama k lepšímu. A to ve všech směrech, od uctívání Boha až ke vztahu k ostatním lidem. Protože my nemůžeme žádat Boha o pomoc a sami být daleko od dodržování islámských zásad a principů - svým špatným chováním, nedostatkem dobrých skutků a podobně. Někteří muslimové jsou sice aktivní, například v médiích obhajují islámská stanoviska, ale sami se podle toho nechovají. Nepochopili verš, ve kterém Alláh říká: "Bůh nezmění to, co je v lidu nějakém, pokud se tento sám nezmění; když Bohu se zlíbí postihnout něčím zlým lid některý, je nemožné to odvrátit a nebudou mít kromě Něho ochránce žádného." (13:11)

2. Prosba k Bohu (du'á) - je ohromný a důležitý způsob uctívání. Alláh říká: "A není to On, jenž utištěného vyslyší, když k Němu se modlí, jenž zlo odstraňuje a činí z vás dědice na zemi? Je božstvo nějaké vedle Alláha? Jak málo dbáte na připomenutí!" (27:62) Prorok (nechť mu Alláh žehná a dá mu mír) řekl, že prosba k Bohu je zbraní věřícího. A my potřebujeme takovou zbraň, zvláště v tomto čase. Prosbě, která vzejde od utlačovaného, který je v nouzi, se otevrou nebesa. Alláh přísahal, že takovému člověku jeho prosbu splní, ale nesmí zoufat, pokud to nebude okamžitě. Nikdo z nás nesmí prosbu vynechat, protože

má velkou váhu. Je to způsob uctívání, který můžeme provádět kdykoliv a kdekoliv. I náš Prorok (nechť mu Alláh žehná a dá mu mír) dělal prosby v těžkých situacích a krizích.

3. Dobročinnost. Naše povinnost dávat a pomáhat je ještě větší než v jiných situacích. Můžeme pomoci i maličkostmi, podle našich možností. I malá pomoc je důležitá, a jsou jí schopni všichni - muži, ženy i děti. Vzpomeňme si na výrok našeho Proroka (nechť mu Alláh žehná a dá mu mír), který řekl: "Kdo dá sadaqa v hodnotě jedné datle z jeho povoleného (halal) majetku, Alláh přijme takovou dobročinnost a nechá ji narůstat až do Dne posledního soudu - tehdy ji služebník uvidí velikou jako horu Uhud." Když cena datle má takovou hodnotu, co když dá někdo více? Zvláště v této těžké době. Nesmíme být lakomí, na to teď není čas.

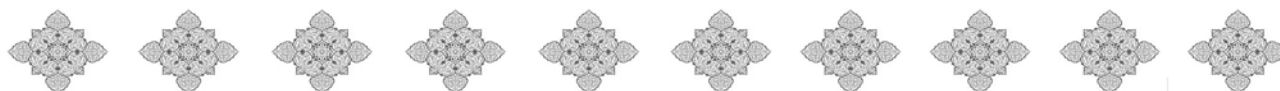
4. Máme znát situaci muslimů ve světě a snažit se informace o ní rozšířit. Musíme se dostat na takovou úroveň, abychom nevedli prázdné řeči nebo dokonce nepomlouvali, když se sejde více lidí, ale abychom hovořili o věcech důležitých - protože kdy jindy se budeme zajímat o problémy našeho národa a o jejich řešení? Prorok (nechť mu Alláh žehná a dá mu mír) řekl: "Věřící jsou ve své lásce a milosrdenství jako jedno tělo. Když jeden

orgán onemocní, působí to na ostatní orgány horečkou." Jsme opravdu takoví a cítíme s ostatními? Budeme mít u Boha omluvu za naše chování?

5. Pátou věcí je bojkot. Je to vyjímečná zbraň. Má vliv na každou duši, posiluje hrdost lidí a působí i na ostatní. Musíme bojkotovat výrobky firem, které stojí na straně nepřítele a přímo nebo nepřímo podporují útoky na naše území. Obávám se, že pokud bychom ani toto neudělali, Bůh by nás potrestal. Jak můžeme kupovat a spotřebovávat výrobky zemí, které pracují proti nám? Vzpomeňme si na Gándhího, který nebyl muslim, ale byl statečný a měl pevný postoj v bojkotu proti kolonialistům. Oblékal si jednoduchý krajový oděv a vyvolával u milionů lidí chuť postavit se okupantům na odpor. Nakonec zvítězili a přinutili Brity od táhnout z Indie. Embargo je odstrašující ekonomický nástroj. Muslimů je tisíc tři sta milionů a kdybychom bojkot dodržovali, výsledky by byly vyjímečné. Náš dech je však velmi krátký. Dodržovali jsme bojkot po masakrech v Džinínu, ale pak jsme rychle zapomněli. Embargem muslim ukáže svou hrdost a nesouhlas s ponížením. Může to udělat každý, protože nikdo nás nedonutí koupit si něco, co nechceme. Neměli bychom jezdit ani jako turisté do zemí našich nepřátel a investovat do těchto zemí. Mnoho muslimů tam jezdí na zájezdy a investují tam své peníze. To pomáhá ekonomice těchto států. Děláme tak velký zločin vůči našim utlačovaným bratrům. Předností je, aby muslimové investovali do hospodářství muslimských zemí a aby jim ekonomicky pomohli.

Tak to bylo několik bodů, které by mohl každý udělat ve vztahu k ostatním. Nemusí vůbec čekat na nějaký politický postoj nebo akci. Pojďme ukázat Bohu něco pozitivního, abychom před Ním měli omluvu. Přestaňme jen mluvit a udělejme něco praktického.

Článek je výtahem z pátečního kázání 18. 4. 2003 (16. safar 1424), které v Pražské mešitě přednesl imám Muhammad Mousa aš-Šaríf (Saúdská Arábie)

Od dubna začala Islámská nadace v Praze provozovat odpolední školu v pronajatých třídách v centru Prahy. Děti z muslimských rodin se zde učí zatím dvakrát týdně, a to arabský jazyk a islámskou výchovu. Ve stejných prostorách pražská Islámská nadace organizuje i kurzy arabštiny pro dospělé.

Dne 15. 1. se uskutečnil rozhovor tří zástupců muslimské obce pro Rádio 1. Dne 16. ledna jsme uskutečnili přednášku a besedu o Islámu pro studenty Evangelické teologické fakulty v Praze. Dne 23. 1. jsme uskutečnili dvě besedy pro žáky základní školy v Dubí u Teplic. Koncem ledna vysílala Česká televize první díl z cyklu diskusních pořadů s názvem Vertikála, který byl věnován Islámu a kterého se účastnil i zástupce naší obce V. Sáňka.

V lednu vydala Islámská nadace v Praze barevnou publikaci "Stručný průvodce k porozumění Islámu". Pro zájemce je k dispozici v Islámských centrech v Praze a Brně. Provedli jsme též dotisk opraveného souboru letáků s názvem "Co jest Islám".

Dne 6. 2. se uskutečnila přednáška o Islámu pro žáky základní školy v Praze 4 - Pankráci. Dne 12. 2. navštívila Brněnskou mešitu skupina studentů místního gymnázia.

Na den 10. února letos připadl den Arafátu a následující den v mešitách proběhly sváteční bohoslužby. Oslavy Velkého svátku pokračovaly v brněnském i pražském islámském centru i další den kulturním programem.

V souvislosti s konáním pouti do Mekky a oslavami Velkého svátku jsme byli kontaktovali redaktory různých sdělovacích prostředků a vysvětlovali smysl a průběh pouti a oslav svátku. Bylo to pro pořad Dobré ráno na ČT1, Události ve svě-

tě, rádio BBC, rádio Impuls, zpravodajství TV Nova, Český rozhlas Radiožurnál, MF Dnes a Křesťanský magazín na ČR1.

Dne 25. 2. jsme se účastnili vysílání pořadu Káva o čtvrté, hodinové živé debaty ČR2 věnované napjaté situaci v Iráku. Také po rozpoutání války jsme k ní vyjadřovali svá stanoviska, např. ve zpravodajství ČT1, ve dvou článcích v deníku Právo, v článku v Blesku, v rozhovoru pro televizi Galaxie a pro rádio BBC.

V časopise Květy vyšla reportáž "Česky podle Koránu" o našich muslimkách a v časopise Sirius rozhovor s V. Sáňkou o pouti do Mekky. Dne 28. 2. jsme přijali pozvání The British International School a diskutovali s dětmi na této škole o Koránu.

Dne 7. 3. proběhla v Brněnské mešitě debata o Islámu se zájemci z řad veřejnosti. Dne 25. 3. navštívili Brněnskou mešitu žáci základní školy z Vyškova.

Zpráva o činnosti Ústředí a organizací

Dne 23. 3. navštívila Islámské centrum v Praze početná skupina členů Společnosti křesťanů a Židů, kterou jsme provedli po mešitě a besedovali s ní o Islámu. Zástupci Islámské nadace v Praze pokračovali v pravidelných návštěvách uprchlických táborů, tentokrát v Bělé pod Bezdězem, dvakrát v Červeném Újezdě a Kostelci nad Orlicí. Zorganizovali jsme také návštěvu autobusu uprchlíků z muslimských zemí z tábora v Červeném Újezdě na jednu z pátečních bohoslužeb v Pražské mešitě.

Dne 14. dubna byla v rámci filmového festivalu Jeden svět pořádána beseda o Islámu, na kterou byl pozván i zástupce naší obce V. Sáňka. Dne 16. 4. navštívili Brněnskou mešitu studenti místního gymnázia a ve stejný den i studenti střední odborné školy architektury, 17. 4. si ji prohlédli žáci jedné z brněnských základních škol. Součástí podobných návštěv je

vždy i beseda se zástupci Islámské nadace v Brně. Dne 29. 4. jsme uskutečnili návštěvu severomoravského Krnova, kde jsme diskutovali o Islámu s dětmi základní školy.

V druhé polovině dubna navštívil Prahu šejch Muhammad Mousa aš-Šaríf, učenec známý z pořadů na některých satelitních stanicích, např. Iqra nebo Dubaj. V Pražské mešitě přednesl několik přednášek a odpovídal na desítky dotazů.

Dne 4. 5. pořádala v brněnské synagoze místní Židovská obec pietní slavnost k uctění památky obětí holocaustu, které se zúčastnil i zástupce Islámské nadace v Brně.

Dne 5. 5. proběhla připomínka toho, že uplynul již rok od chvíle, kdy byla otevřena místnost pro duchovní potřeby muslimů a křesťanská kaple ve vazební věznici v Ruzyňi. Neformálního posezení a zhodnocení významu du-

chovních služeb pro vězeňství se spolu s vedením

věznic a nejvyššími zástupci křesťanských církví účastnili i dva zástupci Islámské nadace v Praze, která se o ruzyňskou modlitebnu stará a zajišťuje v ní pravidelné páteční bohoslužby.

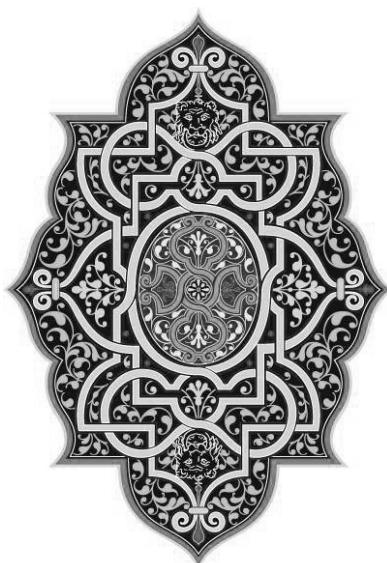
Dne 2. 5. navštívili Brněnskou mešitu studenti jednoho z místních gymnázií. Dne 6. 5. jsme uskutečnili dvě přednášky pro žáky devátých tříd ve škole v Klatovech. Dne 20. 5. jsme vykonali podobnou návštěvu základní školy v Přerově, pro změnu ve dvou pátých třídách.

Dne 25. 5. Islámská nadace v Praze zorganizovala pro zájemce výlet do Božího Daru v Krušných horách, spojený s pěší túrou do okolí hory Klínovec.

Dne 27. 5. jsme provedli přednášku o Islámu pro dálkové studenty pedagogiky na Filosofické fakultě UK. V pátek 30. 5. navštívila Pražskou mešitu skupina studentů teologických škol z Prahy.

Ústředí muslimských náboženských obcí a organizací zakoupilo na třebíčském hřbitově pozemek pro pohřbívání zemřelých muslimů. Náklady spojené s pohřbem musí uhradit pozůstalí (převoz, úpravu, pronájem místa apod.). Nutno pohřbívát v rakvi.

Stanovení termínu pohřbu - telefonicky na správu hřbitova: tel.: 568 821 057 paní Pátková, Vejvodská

V Praze dne 8. 6. 2003
8. rabi^c-l-áchira 1424
Majitel a vydavatel:
Al Ittihad Al Islami
Ústředí MNOO v České republice
Redakční rada:
RNDr. Vladimír Sáňka,
ing. Muneeb Hassan, Jalal Atassi,
ing. Lazhar Maamri.
Redakce:
Blatská 1491,
198 00 Praha 9 - Kyje
Tel.: 281 918 876,
fax: 281 917 414
e-mail: praha@muslim.cz
Registrace: MK ČR E 11633

